

materia. Est id quod Johannes Apostolus *Epist. cap. 4. v. 18.* observavit, de quo ejus verba sunt: *Metus non est in charitate, integra charitas foras ejicit metum: quoniam metus cruciatum habet, qui autem metuit, non est consummatus in charitate.* Verum negamus charitatem esse conjunctam reverentiæ, quia Parentes amant quidem liberos, Præceptor discipulos, sed tamen ex illa charitate nulla surgit reverentia erga eos. Charitatem inter virtutes, reverentiam vero inter officia referendam habemus, quapropter distinctæ sunt, & distinctas habent causas. Possumus ad reverentiam obligati esse, ubi tamen in venerandum nullum habemus amorem, velut in durum Principem, in durum & malitiosum Parentem *Nov. 12. cap. 2.* proinde aliunde, quam ex charitate reverentia proveniat necesse est, quæ ipsa deinde metum gignit, ut timeamus mala in nos redundantia ab eo, cujus reverentiam postponimus.

CAPUT II.

De qualitate Merus Reverentialis.

I.

*Metu gesta
valent sed
sunt rescin-
denda.*

Qualitatem hujus metus ab oppositione alius metus, qui liberis hominum actionibus impedimento est, omnium optime dignoscere poterimus. Inter causas, ob quas Prætor concedit restitutionem in integrum, refertur quoque metus, quo qui compulsus ad aliquid gerendum ex quo læsus est, habet actionem vel exceptionem quod metus causa, qua petit ut istud negotium autoritate Judicii rescindatur, & declaretur, quasi non contraxisset *L. 1. §. 9. S. 8. ff. Quod met. caus. S. 27. J. de Act. §. 2. J. de Except.* Etenim ea quæ per vim & metum fiunt, non absolute spontanea dici possunt, quia nisi necessitas urgeret, nemo talia faceret; invita tamen & violenta dici nequeunt, quia cum electione quadam majoris mali